

ЩОДЕННИК ЧЕКІСТА У ЦЕРКВІ

"Тридцять тисяч комуністів-антисвящеників проникли в Католицьку Церкву, сьогодні вони – ті священики, єпископи, архієпископи і навіть кардинали, що контролюють Ватикан." – брат Вінцент де Пол, "Дні Апокаліпсису – вони почались", 1972 р.¹

Брат Вінцент де Пол у своїй книжці "Дні Апокаліпсису – вони почались" подає звіт про одного агента, радянського – підкреслюємо – розвідника-провокатора, що несподівано загинув в автокатастрофі в кінці 60-их років; той агент вів щоденник проти правил агентури, підкоряючись невідомій йому внутрішній силі. Надіявся у певну пору знищити його. Але в шпиталю щоденник підбрала медсестра-католичка. Сам щоденник був опублікований у книжці "SS 1025" (*Marie Carre, 1972, Франція*). Умовно назвемо агента Миколою. Цей чоловік був із Польщі, де народився 1917 р., мабуть, від батьків росіян, що втекли від революції. В трирічному віці він мандрував по дорозі, коли його підбрав польський лікар з жінкою, обоє побожні католики. Доктор мусив визначити навіть рік його народження, бо дитина, що плакала, лепетала щось по-польськи, щось по-російськи, і не знала навіть свого імені. Польська пара була бездітною. Тому вони його усиновили і любили, як рідного сина. В своєму визнанні Микола згадує, що нерідні батьки були дуже добрі для нього, дуже щедрі, повні любові і – що ця згадка навіть через 50 літ наповнює його "клекочучою злістю". Тому, що його тренували на агента диявола, щоб він ненавидів усе те, що нормальні люди люблять і шанують, — ті спогади дитинства були ніби непрохані гості, які намагалися зворушити його серце і привести до розкаяння. Він їх не переносив, він їх ненавидів, подібно як ненавидів тих, що були частиною тих добрих спогадів.

Дитина виростала спокійним і пильним хлопцем. Його інтелігентність і талант до навчання були надзвичайними, як і його честолюбність. Виглядає, що амбіції заважили на його дальшій долі: в 14 чи 15 років, коли одного вечора, перед плановою поїздкою до Риму і Парижу, він підслухав розмову своїх батьків. Вони тривожились питанням його паспорту, як нерідної, прийомної дитини. Він був потрясений. Він виховувався у переконанні, що вони – його справжні тато і мама: ударом було дізнатися, що це не так. Це було вище його сил, – в його серці вони остаточно умерли. Вони перестали бути "мамусяю і татком". Вони стали «тими людьми».

Не пам'ятаючи, що чинить, він зразу втік із дому. Постановив покинути Польщу і дістатися до російської границі. Його однокласник мав дядька в Росії, в Ленінграді, на високій державній посаді. Пару днів пізніше з рекомендаційним листом в руках він постукав у двері. Дядько, зауваживши його інтелігентність та амбітність, був приємно вражений. "Якщо хочеш мати успіх, мій хлопче," – він сказав йому, — "то найперше мусиш вивчити якісь іноземні мови і засвоїти доктрину Партії".

Наступні шість років Микола із запалом вчився і засвоїв доктрину Партії. "Дядько", як він швидко з'ясував, був службовцем високого рангу в НКВД. Безсумнівно його зацікавленість молодим чоловіком збуджувалась міркуваннями, далекими від симпатії або співчуття. Хлопець був надзвичайно кмітливим, не мав ніяких рідних, щоб відвертали його увагу від вивчення марксизму, і – був дуже честолюбним. Справді – досконалий сирий матеріал для виліплення доброго агента. Інші фактори теж цьому сприяли: Микола мав надзвичайну працездатність, непересічну пам'ять, і гордував

¹ *"Щоденник чекіста у Церкві". Матеріал взято з англomовної книжки брата Вінцента де Пола "Дні апокаліпсису – вони почалися", 1972р.*

усіма жінками і тими "дурнями", що їх занадто люблять. Це виключало емоційну нестійкість до протилежної статі.

Після закінчення шестирічного навчання 20-літнього тепер Миколу покликали до кабінету. "Дядько" тепер сказав йому навпростець: "Я збираюсь післати тебе за кордон, щоб ти став войовничим атеїстом на світовій арені. Твоїм головним обов'язком буде – поборювати всі релігії, але католицьку релігію особливо, через її живучі структури. Щоби добитись цього, ти вступиш в семінарію і станеш католицьким священиком. Але мусиш повернутись в Польщу і шукати примирення з твоїми прийомними батьками; вони ж будуть раді почути про твоє "покликання", і допоможуть тобі стати священиком.

Микола розгубився. Йому сподобалась ідея стати таємним агентом. Але огиду викликав наказ знову побачитись з "батьками" і шість довгих літ, поки в семінарії, вдавати люблячого сина. Витримка – одна з невід'ємних якостей таємного агента. Однак у цьому випадку Микола не зміг приховати своїх почуттів навіть після 6-ти років тренування у марксистських школах. "Дядько" це помітив і Микола почервонів. "Дядько" ще раз звернув йому увагу: Таємний агент не червоніє, не має крові в жилах, не має серця, не любить нікого, навіть – самого себе. Він є річчю для Партії, і Партія має право з'їсти його живцем, навіть без попередження. Де б ти не був, зарубай собі на носі, що за тобою будуть стежити. При першій ознаці слабості ми позбудемось тебе. І, розуміється, коли ти будеш в небезпеці, не покладайся на нас: ти будеш відтятий." Микола відповів: " Дуже добре все це я знаю, але, до лиха, скажіть, чому я маю показувати любов і прив'язання моїм фальшивим батькам, коли відчуваю до них лише ненависть?"

"Ненависть не повинна мати місця в нашій службі, за винятком ненависті до Бога, згідно із приміром Леніна. Ми вбиваємо без ненависті, просто – щоб служити Партії.

Мусиш знов побачитись зі своїми батьками, але не будеш вступати у польську семінарію. Тебе пішлють за океан, можливо – до Канади, де порядки не є такі строгі, як в Європі, і – менша правдоподібність викриття. До того ж з тим божевільним Гітлером тепер в Німеччині маємо усі підстави боятися війни у Європі."

"Дядько" подав йому дальші інструкції і пригадки: "Переслідування не мають сенсу: ми не хочемо ніяких мучеників доти, поки не візьмемо Захід під повний контроль. Релігія мусить бути знищена діалектикою. Ти маєш посилати мені звіт щотижня. Трохи згодом тебе введуть в контакт із рештою таємної мережі, і ти будеш відповідати за десять інших агентів. Але ти не будеш знати, хто вони, – і вони не будуть знати тебе. Щоб спілкуватись з ними, все буде проходити через цей кабінет. Ми вже маємо багатьох ксьондзів у тих країнах, котрі заражені католицизмом. Так само є єпископ. Маємо спостерігачів усюди. Декотрі, спеціально треновані для такої мети, щодня прочісують газети всього світу, і посилають до нас рапорти, про розвиток ідей на Заході. На них базується наша іноземна політика. Отже ми зможемо бачити, наскільки ефективною буде твоя праця. Ти будеш мати завдання ширити нові ідеї; – такі ідеї, що будуть подобатися деяким дурним писакам, котрі будуть їх підхоплювати і публікувати. Ніхто не є більш пустопорожнім, як літератор; подайте йому ідею, і він буде казати, що вона його власна, – буде писати про неї, роздувати її, і таким чином служитиме нашій меті. Ми дуже покладаємось на письменників і журналістів; їх нам не потрібно тренувати; зони працюють на нас, не розуміючи цього. Ти будеш одержувати від нас листи. Ти будеш справджувати кожен лист за кодовим числом SS-1025, котрий тобі присвоєний. SS означає "студент семінарії". Так, є вже 1024 інших..."

Для Миколи це був незабутній вечір. Інтерв'ю з "дядьком" мусило трапитись десь коло 1937р., коли влада Гітлера в Німеччині міцніла. Советська Росія була тоді єдиною

комуністичною державою в світі. Папою був Пій XI. Тейльгард де Шардін ще був маловідомий, але вже писав несамовиті речі, і проштовхував ідеї, сприятливі для марксизму. Оскільки совети ще не контролювали пів-Європи, як сьогодні, їх можливості мусили бути обмежені. Однак вже тоді вони мали на Заході 1025 агентів, що працювали в Церкві. В якій кількості комуністи проникли туди зараз, в 1972р? **В 1969р. в Неседе, штат Вісконсін, Божа Матір сказала, що кожен четвертий з католицьких духовних осіб є антирелігійником.** Напевно багато з тих агентів є зараз єпископами і кардиналами. Більше того, всякому, що безсторонньо слідкує за справами у Ватикані з 1963 року, стає ясно, що дехто з них зараз займає високі позиції в самому Ватикані. Бо існують факти, котрих інакше не можна пояснити, хіба що впливом комуністів у Ватикані.

Наступних пару днів більшість свого часу Микола витрачав на таємні папки, які йому дав "дядько". Перед виїздом з Росії, він мав чимало бесід з "дядьком". Під час одної він представив "дядькові" свої ідеї, як найкраще поборювати релігію на Заході. Виключалася явна ворожа опозиція. Останнім методом, який сподобався Москві і опісля розвивався по Другій світовій війні, був спосіб діалектичного доказування, лекцій, дебатів, діалогів, колоквиумів. Майже в усіх таких зустрічах комуністичні пропагандисти – витренувані діалектики, – переважали своїх опонентів, часом – примушували їх повністю замовкнути, здобуваючи таким чином симпатії у слухачів. Пресові звітування про такі бесіди допомагали далі ширити марксистські ідеї і облагороджували обличчя комуністів, змальовуючи їх, як "розсудливих" людей. Метод виявився дійсно надзвичайно успішним. Марксистське мислення так нині глибоко проникло на Захід, що його відлуння є буденним навіть в католицькій пресі.

Микола доповнював той метод. Він придумав більш лиховісну схему, головню націлену на те, щоб змінити саму Католицьку Науку. Коротко: **замість поборювати релігійні почуття людей, – метод націлювався на те, щоб побуджувати релігійні почуття у фальшивому напрямі, в сторону здійснення нереальних завдань.** "Дядько", котрий спочатку ніби кепкував з його міркувань, тепер слухав з великим інтересом: Микола вів свою мову далі: **"Мусимо вкласти у їх голови, особливо священників, що час дозрів, щоб ставити наголос на зливання всіх релігій. Особливо мусимо пропагувати серед католиків відчуття провини відносно поняття, що лише вони володіють Істиною. Мусимо їх переконати, що це – жахливий гріх гордості, і що вони мусять добитися примирення із другими релігіями. Ця думка мусить рости і переважати у їхніх умах.**

"Дядько" відповів: "Дуже добре. Але ти не думаєш, що ця схема трохи нереалістична?" – "Зовсім ні", – сказав Микола. – "Я сам аж до 15 літ був католиком, і при тому – дуже побожним. Думаю, що не буде дуже важко переконати католиків, що праведні особи є серед протестантів, мусульман і жидів, і – що через свою праведність вони також є членами "Спільноти Святих", в яку вірять католики. Почавши із цього, ми будемо говорити, що це – ображення Бога – тримати тих людей поза Церквою. Розуміється, ми повинні опустити термін "Спільнота Святих", ми повинні замінити його якимсь іншим висловом, таким як "Спільнота Віруючих", або "люди Бога". Це пересуне наголоси від надприродного – до природного, від небесного – до земного, що нам саме й треба.

Вся католицька термінологія може і мусить бути змінена. Тим, що будуть проти, ми відповімо, що значення не змінилося і що ми мусимо пристосувати наші вирази до сучасного способу мислення, що і є поступом вперед. А тому, що католицькі інтелектуали, як і більшість всіх інтелектуалів, шукають і цінять визнання від інших, вони будуть страшно боятися відставати від часу: вони

прийнуть нові терміни і будуть ширити їх серед неосвічених людей. Тут є велике поле для досліджень. Зараз я можу лише в загальних рисах окреслити план..."

"А якою ти бачиш Всесвітню Церкву, до котрої комуністи хочуть, щоб усі побігли?"

"Та нова Церква мусить бути простою. Концепція Бога мусить бути туманною, загальною і безособовою; з жодними чіткими супровідними обов'язками, без вимоги жертвування і, розуміється, – вона не повинна надихати людей. Перед усім, треба класти наголос на загальне братерство людей. Не буде важко довести католикам, що тільки цього вимагає Заповідь "Люби ближнього твого, як себе самого". Щоб змусити їх забути про Бога, мусимо спонукати їх служити людському родові. Проте, це довготривале зусилля: воно може забрати 20,30, навіть 50 років. Мусимо бути готові чекати, але я певний, що це нам вдасться..."

"Дуже добре. Ми перевіримо твою ідею. Приходь на другий тиждень, і ми дамо тобі відповідь. Тимчасом готуйся до твого від'їзду у Польщу." Наступного тижня, як умовлено, Микола прийшов до кабінету "дядька". "Дядько" повідомив, що прийшов його Шеф, і хоче з ним побачитись. Микола дуже зрадив, бо було очевидно, що такий всевладний службовець не приходив лиш для того, щоб відкинути його пропозицію; напевно він приємно нею вражений. Підтягнутий, зібраний, Микола стрінув великого Шефа. Однак його вигляд Миколі зразу не сподобався: надзвичайно брутальний і вульгарний. Він зрозумів, що це, напевно, обличчя людини, котра любить видом найжорстокіших тюремних тортур – правдивий садист. Микола був передусім інтелектуалом. Йому не подобалися тортури, в котрих він вбачав ознаку слабкості і глупоти мучителів. Шеф дивився на нього, немовби просвердлював наскрізь. Микола відчув себе ніяково. Прямо в лоб Шеф запитав: "Що тобі найбільше лежить на серці?" – "Перемога Партії", – відповів Микола. "Добре. Віднині і надалі ти будеш на списку наших активних агентів. Будеш відповідати, будеш видавати накази. Але не помились: ми очікуємо побачити плоди твоєї праці у газетах, і теологічних матеріалах. Від тебе це залежить. Ми маємо команду спеціалістів-читачів, завданням котрих є досліджувати релігійні писання в цілому світі. Ми будемо слідкувати за твоїм прогресом. Але я певний, що ти зможеш справитися з тим..."

Микола згадує, що незважаючи на все, цей грубіян не був дурним: він дав правильну оцінку його винятковим здібностям і високій інтелігентності, в котрих сам Микола ніколи не сумнівався. Він був певний того, що матиме успіх, бо добре знав слабке місце католиків, яким є милосердя. З допомогою "милосердя" завжди можна впоїти у серця людей почуття розкаяння, а розкаяна особа неодмінно буде менше опиратись і легше сприймати чужі ідеї і підказки. Психологічно це так само певно, як математичні дії. З допомогою поняття "милосердя" можна буде переконати католиків, що гріхом є критикувати протестантів, жидів і мусульман; – що критикувати їх вірування є те саме, що критикувати їх самих. Таким чином католики поступово прийматимуть вірування інших релігій, а їхня власна віра буде в'янути. Микола думав, що чесність і муки совісти добрих католиків, це отвір, через котрий можна увійти в їхню фортецю; це – тріщина в скелі, куди можна вставити вибухівку; слабке місце, котре зробить діалог з ними надзвичайно корисним.

Кілька днів пізніше Микола повернувся до Польщі. Він трохи лякався своєї першої зустрічі з вітчимою, тому приурочив своє прибуття "додому" на той час, коли правдоподібно доктора не буде вдома. Натиснув дзвінок, і – це його мачуха вийшла відчиняти двері. Ось звіт у щоденнику про його повернення:

"Вона добре постаріла, не підмальовувалась, виглядала хворою. Вона затряслась від хвилювання. А тоді розплакалась. Дійсно, що жінки в собі не мають нічого доброго, хіба що в гаремах для задоволення потреб мужчин. Природно, я благав її простити

мені: це була частина гри. Але я знав, що той бізнес негайно заладиться, бо така радість її опанувала. Таким чином, я не мусив принижувати себе перед вітчимом, коли він прийшов додому. Це була її заповітна мрія – побачити мене служителем Бога. Тому без всяких викрутасів я розказав їй про моє "непоборне" покликання. Стара гуска була така щаслива, що трохи не зімліла. Відтепер вона вірила всьому, що я сказав. "І коли вперше ти зрозумів, що Бог тебе кличе?" Я відповів: "Все трапилось раптово, через видіння". (Не було в мене наміру щось таке їй казати, але та ідея прийшла до мене там і тоді; я знав, що така річ до неї промовить, і це мене також розважило). Розуміється, доктор більш недовірливо ставився до надприродного, але це вже не мало значення. Навпаки, всяка незгідність між тими двома лише підсилювала мою позицію. Вони сперечалися між собою, як це дійшло до мого покликання, і їм навіть в голову не приходило, що я взагалі не мав покликання. Отже я розказав їй з великими подробностями мою історію про чудесне небесне видіння. Я сказав, що до мене прийшов Св. Антоній Падуанський і, щоб зробити картину ще привабливішою, – я додав, що він тримав на руках Немовлятко Ісуса. Дурна стара корова була майже в екстазі. Якраз у той час прийшов доктор, і я був звільнений від потреби говорити з вразливою особою після тієї всієї нісенітничі. Але я зразу помітив, що вона (історія; – прим, наша) його не перейняла. Тим краще! Це зробить гру навіть більш захоплюючою".

Потім ми пішли, щоб побачитись з єпископом. Він дуже добре знав, що не відправить мене похапцем до семінарії. Моя наполегливість лише буде доказувати, що моє покликання є щирим. Під час співбесіди я прийняв вигляд досконалої покірності, з очима, опущеними вниз, за винятком, коли мені доводилось говорити. Він порадив мені піти і побачитися зі священником-монахом, що був відомий своїми здібностями "розрізняти духів". Цей жаргон означав, що той друг, як вважали, вмів читати в людських серцях. Тому я пішов, щоб з ним побачитись. Наша співбесіда була довгою, і мені не сподобалася його вдача. Він розмовляв повільно, з притиском, і його мова була помережана довгими, важкими паузами, що були скорше неприємні. Розуміється, я не сказав нічого про моє "видіння"; моя мама напевно вже йому все розказала, і моя стриманість у цьому напевно виглядала дуже похвальною. Я грав роль дуже скромного молодого чоловіка і певний того, що грав її прекрасно. Але трохи похвалився, визнавши йому, що ніколи не знав жодної дівчини чи жінки; сказав, що взагалі незацікавлений у слабшій статі, котра, в моїй opinii, має одну функцію – виношувати дітей. Я був певний, що він простить такий вибух підліткової гордості, і це покаже йому, наскільки я в цьому серйозний. Проте "святий" чоловік поставив для мене пару капканів; він старався спіймати мене на суперечностях* Який дивак! Мене витренували добре для таких речей. Він запитав також, чому я шість літ тому покинув моїх прийомних батьків, і чому я ніколи їм не написав. Я подумав, що найліпше буде не усправедливлювати мою минулу поведінку. Навпаки, признання у людській немочі більш правдоподібно зворушить його серце. Тому я сказав йому тремтячим голосом, що це моє упушення буде мучити моє сумління ціле моє життя. Але, я додав, – неймовірне горе, котре я спричинив моїй "любій" матері буде більш ніж надолуженим тривалим благословенням мого священничого покликання, бо ніщо не може її більше ошчасливити, ніж це. Він погодився, і тепер я відчував, що в нього не вистачить серця, щоб позбавити мою старіючу маму такого великого щастя. Години проминали, наша розмова ставала все більш дружньою, і коли ми розставалися, то були схожі на двох давніх приятелів".

"Тому мене, як громом, вдарило, коли пару днів пізніше єпископ мені спокійно сказав, що на думку того священника, я не маю покликання. Так ніби земля провалилася під моїми ногами!"

"Я відрепортував про невдачу "дядькові" через священника-агента, що був призначений зв'язковим. Відповідь прийшла оперативно і була гостра: "Знищити перешкоду". Після кількадечних роздумів, як краще "знищити перешкоду" (задача, котра мене не тішила), я вирішив вдатися до прийомів рукопашного бою, яких мене навчили в Росії. Але було б ліпше, щоб це сталося поза монастирем священника. Я полагав це через мого товариша, священника-агента, щоб він запросив цього священника до свого дому."

"І так було зроблено. Я відчував себе присоромленим і сердитим, що цей старий птах мене відкинув, і коли наша друга бесіда розпочалася, вимагав, щоб він подав свої підстави. Він спокійно відповів, що сам не мав жодних підстав, але що Господь подав йому дар "розпізнавання духів". Я бачив, що той чоловік не крутить, що він дійсно вірить у те, що сказав. Але ціла його ненаукова підстава мене не задовольнила. Як можете сперечатися з чоловіком, що вірить у магію? Навіть його серафимська усмішка лютила мене; той старий поведився, немов дитина. Я сказав йому, що не заважаю вбити його, якщо це допоможе мені вступити в семінарію. Він тихо відповів, що знає про це. Я був приголомшений. Довго ми дивилися одне на одного, не мовлячи ні слова. Тоді він зламав важку мовчанку і сказав повільно: "Ти не знаєш, що робиш". Мушу признати, що почував я себе тоді надзвичайно незручно: цей чоловік читав мої думки: він мав силу, якої я не розумів. Мій товариш, агент-священик, котрий був у кімнаті, відчув, що я вагаюся. Він непомітно дав мені сигнал. В одну мить я зрозумів, що зі мною покінчено, якщо я тут і зараз же не виконаю наказів "дядька". Я стрибнув на ноги і двома чистими ударами карате вбив старого. У 1938 р. дуже мало людей на Заході знали про можливість цього японського мистецтва, і я був вдячний моїм російським господарям, що навчили мене, як вбивати "чисто". Ці два удари зупинили його серце, і його смерть нормально піддавалася діагнозу, як серцева атака. Проте наступного дня я мав висипку по цілому тілі, симптом емоційного напруження. Який я дурний!"

"Тепер я був цілком впевнений, що остаточно поступлю в семінарію, і вже робив плани на майбутнє, особливо – відносно моєї праці для партії. Я мав ввести в католицьке мислення цілий набір нових вартостей і новий напрямок думання. Я мав плекати розкаяння в їх серцях, гризуче відчуття вини, цитуючи Євангеліс: "Будьте одне, як Отець і Я є одне". Де відчуття вини мусить перерости в нав'язливу ідею до зняття вини з Мартіна Лютера. Їх спонукатимуть повірити, що схизми і єресь були спричинені їх власною непоступливістю, що час прийшов для них, щоб пожаліти за це і вчинити надолуження, відкривши обійми для своїх братів протестантів, визнаючи свій власний гріх гордості і впертості. Розуміється, ми не будемо підробляти "Вірую", за винятком слова "Католицька". Що мусить бути змінене на "Вселенська" або "Християнська", як говорять протестанти. Але ми не будемо без потреби вживати ім'я Бога. Будемо говорити по людину, її гідність і благородність. Мусимо перемінити мову і спосіб думання кожного католика. Мусимо плекати погляд на містичність людського роду. На початку ми будемо казати, що Бог існує, але будемо підкреслювати, що Бог завжди залишається поза полем людського досвіду, а практичний досвід є головним для чуттєвих істот. Ми будемо ставити великий наголос на практичний досвід і чуттєве сприймання. Позитивне, експериментальне і чуттєве мусить бути основою нового мислення. Ми скажемо, що оскільки Бог невидимий, найкращим способом служіння Йому є встановлення світової "Церкви". В котрій всі люди зможуть зустрічатись, як брати, у взаємній добрій волі, любові і зрозумінню. Ця нова містика мусить остаточно притемнити концепцію Бога, про котрого ми будемо говорити все менше і менше, хіба що "МИ Є БОГИ, БО БОГ Є В КОЖНОМУ ІЗ

НАС". Таким способом ми перенапрямимо керунок релігійних прагнень і забобонів людей. МИ

ОБОЖЕСТВИМО ЛЮДИНУ".

"Як тільки католики сприймуть цю нову містику, ми скажемо їм звільнити свої церкви від статуй і прикрас, бо ті речі є несуттєві і відштовхують наших дорогих протестантських і жидівських братів. Таким чином, всі символи католицького служіння і набожностей підуть за борт. А коли вони підуть, самі набожності також зникнуть! Так, ми будемо заохочувати іконоборчий запал, особливо – серед молодшого покоління. Вони самі будуть нищити ту строкатість статуй, образів, риз, мощів, органів і тому подібне. Також доброю ідеєю буде ширити "пророцтво", котре мовить: "Ви побачите одружених священників і почувете Службу Божу в мові народу". Це полегшить нам завдання. Ми будемо підбурювати жінок, щоб запевнити їхнє право на священство, і ми зробимо Службу Божу більш популярною, дозволяючи домашні Служби Божі, проваджені батьком або матір'ю в родині. Коли така практика встановиться, ми проведемо компанію за знесення парохіальної системи, як застарілої і відсталого від потреб модерних часів. Церкви тоді можна буде обернути в музеї, бенкетні зали, театри, склади і інші корисні приміщення."

"Всі різновиди захоплюючих ідей стали виринати в моїй голові. Я закодував цілу мою програму, перш ніж післати її до Москви. Оглядаючись на ті минулі дні, я зараз відчуваю законну гордість, що це я перший підказав ці ідеї Партії. Тепер цілком ясно, що це були правильні ідеї, далеко кращі від простої діалектичної спроби руйнувати релігійні вірування. Через якийсь час з Москви прийшов наказ: "Нове призначення: їдь до Риму". І так я покинув Польщу для того, що мало стати моєю працею на все життя."

"Діставшись до Риму, я стрів священника-професора, що був у нашій таємній мережі. Він був науковцем і експертом у Святому Письмі. Тоді він був зайнятий, готуючи нову англійську версію Біблії: але його праця ще трималася в таємниці. **В тій новій версії старі кліше про непорочність Марії, про істинну Присутність та інші байки мали бути спритно поліпшені і перетлумачені. Замість "Діви", про Марію буде мовитись "Невіста". "Браття" Ісуса будуть названі його "братами". "Істинна Присутність" буде пояснена, як відчуття або практичний досвід, коли "християни збираються разом в Його Ім'я".** Згадка про "Зіслане відчуття Святого Духа" є важливою для розвитку спільного Духа. Ті, що не годяться з такою групою, будуть усуватись, як бунтарі і недобрі християни. Мусим абсолютно придушити індивідуальні позиції, якщо збираємось контролювати групу за своїм бажанням. І контроль над групою є суттєвий для встановлення комунізму. Професор також навчив мене тонкощів щодо відправлення Служби Божої, бо на протязі шести літ я також хоч-не-хоч був зобов'язаний її відслужувати. Він насправді ніколи не вимовляв слів Освячення: він просто бурмотів якісь слова, що звучали подібно. Це було можливим, бо Правило вимагає, щоб слова проказувались тихо. Зрозуміло, що пізніше **Служба Божа буде радикально змодифікована: ми знехтуємо тим, що це Жертва, і будемо величати її, як Бенкет спільноти.** У тому випадку, коли деякі реакційні священники не захочуть підкоритись, і будуть наполягати на відмовлянні давніх молитов, ми покеруємо так, щоби Канон в своїй цілості відмовлявся вголос. Це дасть можливість людям відмовляти ті слова разом із священником. А коли це станеться, ми доб'ємося, щоб це перетворилося в правило. Таким чином, Служба Божа перестане бути привілеєм тільки священника".

"Професор вже працював над проектом Нової Служби, і наполягав, щоб я також над тим працював. **Бо, як він сказав, було би дуже бажаним, щоб ми подали людям різні**

варіанти Богослужб. Це допоможе знищити однозгідність – головну прикмету католицької сили. Було би з цим всім набагато легше, якби нам вдалося, щоби хтось із наших агентів-кардиналів був вибраний на папу. Коли ж ні, ми напевно зуміємо достатньо прихилити кардиналів до того, щоби був вибраний прогресивний папа, котрий затвердить усе, що наші агенти покладуть йому на стіл – в ім'я прогресу і колегіальності."

"Я був зачарований тими речами, котрі мені професор розказав і намагався в'яснити в нього імена декотрих інших священників і семінаристів, що були членами нашої таємної мережі. Але він сказав, що мало про це знає. Однак він сказав, що ми маємо пару професорів у римських семінаріях, і подав мені прізвище одного професора, француза, котрий давав у Римі лекції співу. Він був членом Комуністичної Партії."

"Одного дня ми гуляли вулицями Риму, він сказав: "Уяви собі це місто, коли ніде у ньому не видно буде ряс: як було би чудесно!" Я погодився: "Так. Ряса мусить щезнути. Остаточно вони можуть правити Службу Божу в піджаку або в курточці". Із мого католицького виховання я розумів, яким чином покликання часто вкорінюється в малих дітях: в своїй рясі священник виділяється з решти людей. Він подобається дитині: вона хоче його наслідувати. Але знищьте рясу, і ви знищите священника. Таким чином багато покликань загинуть в зародку".

Між 1940 і 1960-им роками він з невтомним запалом працював по своїй програмі. Доказом, що він мав успіх, був факт, що Москва представила в його розпорядження практично нелімітовані фонди. **Вже в 1940 році він провадив компанію за знесення віттарів, латині, статуї, віттарних огорож, Христових Розп'ять і т.п. Голий стіл мав замінити віттарі: це більше відповідало "спільноті" і узгоджувалось з "виринаючою на поверхню свідомістю модерної людини, як спільнотної особи". Мало заохочуватись співслужіння Богослужб; дивіться: всі люди є Одне (за Євангелієм), а священники особливо мусять бути як Одне. Це була нав'язлива підстава, котру він всаджував в огляди з теології (наприклад – в журнал Кларетинців "Юнайтед Стейтс Католик"). Правдивим мотивом було те, що співслужіння священників у Службах Божих, мовляв, спричиниться до знищення самої Служби, як Акту Христа. Служба тоді стане людською справою, спільнотною пригадкою, бо ніхто не буде точно знати, в котрій момент Освячення мало місце, або хто саме до нього спричинився. Ознаки святості Служби Божої також мусять піти: та мішанина "абсурдних" символів і коліноприклонінь. Такі були передумови для злиття усіх релігій.**

"Злиття усіх релігій", – продовжує Микола в своїх признаннях, – **"і братерство людей завжди мусять бути наново підтверджені, як основний мотив усіх перемін. "Люби твого ближнього, як себе самого", – буде нашим усправедливленням із Біблії. Найбільшою зміною і найбільше бажаною було би придушення папства. Але для мене та задача виглядає дуже важкою в світлі обіцянки Христа: "Ти – скеля і на цій скелі Я побудую Мою Церкву."** Тому ми повинні стреміти, щоби будь-яким способом підважити авторитет папи і будемо намагатися заручитись його співпрацею. Щоби впровадити зміни, котрі це зроблять можливим. Ми будемо агітувати за концепцію рівності єпископів і за священство мирян. Наша перемога буде не за горами, коли єпископів буде вибирати народ, а папа стане не більш, як президентом єпископів. Більше того, коли парохіальна система буде зруйнована через розмноження домашніх Служб, котрі будуть замість священників відслужувати світські люди, сама Служба перестане бути такою. Коли на кінець, єпископів, вибраних народом, допустять до голосування в Конклаві, тоді папство опиниться в наших руках" .

"Все мусить робитися в ім'я любові. Також в ім'я любові ми мусимо просувати ідею, що Бог занадто люблячий, щоби колись хотів післати Свого Єдиного Сина

на жорстоку смерть заради нас, – щоби бажав створити вічне пекло. Христа муситься описувати, як доброго чоловіка і великого революціонера, а пекло, – як середньовічний забобон. Більше не будемо згадувати про гріх, а ангелів відставимо до царства міфології і казок. Як тільки люди перестануть боятися Бога, вони Його скоро забудуть. Нашим завданням є пропагувати ці ідеї серед католицької еліти через богословські журнали, які ми контролюємо. А вони, у свою чергу, будуть пропагувати їх у Церкві, як свої власні ідеї.

Ми також повинні заохочувати нові переклади Біблії: чим більше перекладів, тим краще. Бо вони допоможуть творити заміщення. Не бракує католицьких науковців, котрим не терпиться, щоби продукувати свої власні версії; без сумніву – з їх погляду найкращі. Нам треба їх лише трішки підштовхнути. Ми стоїмо перед велетенським завданням; багато проблем ще треба розв'язати: вервиця, Люрд і двадцять чудних свят Марії є неприємною річчю. Але мусимо бути терпеливі. У всякому разі нам треба буде накреслити новий календар і повикидати багато Марійських свят, як – багатьох інших святих. Новий календар мусить бути таким же голим, як і стіл, на котрому вони будуть проказувати нову Службу”.

"Такий є зміст наказів, які я видав для мереж агентів. На наступний рік я почав працювати над проектом нового катехизму, що буде підходити всім віруючим. Він мусить бути практичний, людяний, незобов'язуючий і двозначний. Він мусить наголошувати людськість Христа, котрий у дійсності був нашим братом. Але слово "милосердя" мусить бути абсолютно виключене. Замість того ми будемо казати "любов". Любов може означати багато речей, а милосердя – має недопустимо релігійне пов'язання. Зрозуміло, ми будемо говорити, що воно означає те саме, тільки зміна більше підходить для сучасного використання. Відносно церковних приписів ми будемо говорити, що християни тепер є повністю дозрілі і дорослі, що приписи були потрібні, коли люди були темними і неосвіченими: але дорослим християнам більше підходить, щоби це вирішувала їхня власна совість. Так чи інакше, Бог занадто величний і віддалений, щоби тривожитись, коли ми по п'ятницях їмо м'ясо!"

"Індивідуальна сповідь є марнуванням часу. Ми будемо пропагувати спільнотний покайний обряд з натиском на гріхи, поповнені супроти наших братів. Припис недільного відвідування також буде поправлений. Ми скажемо, що через умови праці в цьому модерному віці люди потребують неділю для себе, щоб відпочити на природі, подалі від міських забруднень. Їм повинно бути дозволено відбувати Службу у суботу, навіть п'ятницю. Бог же не казав, котрий день треба святкувати. В усіх випадках ми будемо наголошувати, що індивідуальна совість повинна мати першість над набором правил і дрібничкових приписів, котрі неварті дорослої людини і ображають її гідність. Поки-що ми залишимо "Отче наш", але замінимо старинну шанобливу форму звертання на сучасну "Ти" і знайдемо відповідні заміни для таких слів, як "прости", "спокуси", "провини" і другі нісенітниці.

Сім Таїнств повинні привернути нашу особливу увагу. Найперше я хотів би усунути Хрещення. Але воно мусить тимчасово лишитися. Ми тільки будемо казати, що первородний гріх не є гріхом Адама і Єви, котрі фактично ніколи не існували. Ми перетлумачимо це. Хрещення, тоді буде простою церемонією, що відзначатиме прибуття нового члена у братство людей. Подібно вчинимо з кожним Таїнством. Відносно шлюбу, то його не можна відмовляти для тих священників, котрі бажать прийняти ту тайну.”

У Службі слова “Істинна Присутність” і “Переісточення” мають бути вичеркнуті. Ми будемо говорити про “Бенкет” і “Євхаристію”. Ми маємо ліквідувати Проскомидію і применшити значення Освячення; і в той же час ми покладемо натиск на частину, яку виконують люди. У Службі, як воно нині є, священник повертається спиною до людей і так сповняє функцію Освячення, що недопустимо. Він, як це виглядає, жертвує свою Службу величезному Розп’яттю, що висить понад пишним вівтарем. Ми стягнемо звідти Розп’яття, замінимо вівтар на стіл, і обернемо його так, щоб священник міг зайняти президіальне місце. Священник буде промовляти до людей набагато більше, ніж перед тим. Щоб досягнути цього, ми вкоротимо те, що тепер називається властивою Службою Божою (Літургія вірних; – прим. наша). І додамо багато читань до того, що звучить перед службою (Літургія оглашених; – прим. наша). Таким чином, Служба поступово перестане вважатися актом почитання Бога, а стане зібранням і актом людського братання. Всі ці пункти треба буде розробити до дрібних деталей. То може зайняти десь до тридцяти літ, поки їх впровадять, але міркую, що всі мої задуми будуть здійснені до 1974р. (у котрому Римо-Католицька Церква підпаде під Світову Раду Церков).”

“Ось так я трудився двадцять довгих літ. Папа Пій XII помер в 1958 р. Коли Папа Іван XXIII оголосив про новий Собор, мій інтерес дістав свіжий стимул. Я рапортував до моїх шефів, що це...чудова нагода для нашого вирішального наступу. Вони, очевидно, були тієї ж думки, бо негайно призначили мене на найвищу позицію в Західноєвропейській таємній мережі, і дали нелімітовану фінансову підтримку через наш банк у Швейцарії. Почувши, що Папа Іван XXIII призначив комісію, щоб накреслити схеми до праці майбутнього Собору, я без зволікання почав працю над контра-схемами з допомогою передових богословів, що прийняли наш спосіб мислення. Завдяки моїм контактам я зумів роздобути копії запроєктованих папських схем. Вони були жахливі! Мене кинуло в холодний піт! Якщо ці схеми будуть проведені в життя, намарно піде вся моя 20-літня праця! Я поспішно пригладив мої контра-схеми і пустив їх в обіг. Остаточо вони потрапили на Собор. Завдяки співпраці деяких єпископів, чий спосіб мислення вже був раніше покерований, більшість єпископів, котрі були зле підготовані, повністю розгубилися перед високоефективним і цілеспрямованим наступом наших приятелів. Більшість моїх протидіючих контра-схем пройшли”.

“Але я незадоволений. Багато з моїх схем, хоч їх прийняли, були розводнені самим Папою Павлом VI всупереч більшості голосів на Соборі. На щастя, переглянуті ним версії містять в собі багато двозначності. Ці неясні терміни дадуть змогу започаткувати дальші зміни, під маркою, що вони є в дусі Собору. За будь-якими показниками Папа Павло VI є прогресист і гуманіст. Не буде важко ним маніпулювати і домогтися у близькому майбутньому навальних змін. Однак, ми, навіть зараз, повинні почати працювати для Третього Ватиканського Собору. Ватикан III, як я його передбачаю, буде означати зруйнування Церкви і смерть Бога. Тоді я вийду вперед, **не щоби просто прибити Христа до його хреста, а щоби прибити самого Бога в його труні!**”

Цей чоловік, комуніст-священник, більшовицький агент на Заході, недооцінив факт, що жодна людина не є господарем свого життя. Але його історію варто знати і нам, греко-католикам в Україні. Виявляється, що більшовицька агентура ще в 1938 р., ще за життя Блаженнішого Митрополита Андрея Шепткцького, запустила глибокі корені у Ватикані. Виявляється, що нам і нині слід остерігатися тамтешніх більшовиків, що можуть прибувати до нас у священничих рясах.